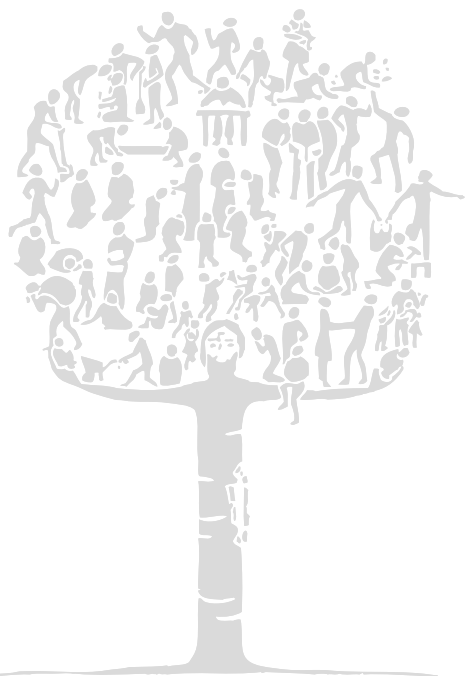

3 / 2014

Sinapinsiemen

Sinapinsiemen ry

Hallituksen puheenjohtaja

Soili Juntumaa

sähköp. soilikki@kolumbus.fi

Sihteeri

Timo Ruotsalainen

Jäkäräläntie 8 C 15

00940 HELSINKI

Puh. 050-571 3223

Sähköp. sihteeri@sinapinsiemen.fi

Rahastonhoitaja

Jarmo Rautiainen

Sähköp. kassa@sinapinsiemen.fi

Kirjakauppavastaava

Leena Rautiainen

Ukinranta

Ruutanantie 10, 36200 KANGASALA

Puh. 045-266 0570 (varmimmin ti-pe klo 10-11)

Sähköp. ukinranta@sinapinsiemen.fi

Blogi: ukinranta.wordpress.com

Verkkosivu: www.sinapinsiemen.fi

Tilit

Sinapinsiemen ja Ukinranta: FI60 8000 1700 8437 59

Kirjakauppa: FI42 8000 1600 8910 15

Intian kummilapset: FI52 2185 1800 1334 40

Viitenumero kummilapsityöhön 600 400

Viitenumero Komin tukemiseksi 600811

Viitenumero yleislahjoittajille 602 000

Tässä lehdessä

Pääkirjoitus: Toivo elää!	4
Levottomuudesta kohti luottamusta	6
Pohdintaa luottamuksesta	8
Usko, luottamus ja yhteisön muodostus	10
Elämää Sinapinsiemenenä	16
Luottamuksen jäljillä	18
Mihin minä luotan?	20
Luottamuksen pyhiinrämppijänä	24
Sinapinsiemen RY:n syyskokouskutsu	27
Arjen vinkkipalsta	28
Komin terveiset	29

Pääkirjoitus

Toivo elää!

Kuuma kesä on ohi, on sadonkorjuun ja syksyn aika. Rakel Liehun runon sanoin meillä oli ”runsas, välkkyvä kesä”! Toisaalla EevaLiisa Mannerin mukaan: ”Vuodenaikojen lähtö ja paluu alati hämmästyttävät minua.” Elämme luonnon rytmissä, olemme osa luontoa, jota meidät on kutsuttu vaalimaan. Syksyn kirkas kuulaus virkistää minua aina – olen syksyn lapsi.

Luonnon kauneus ympäröi myös **Ukinrantaamme** kaikkina vuodenaikoina. Kesän paratiisiviikolla saimme ystävien kanssa nauttia auringosta ja tuulesta ikkunanpesun, saunan siivoamisen, virikepuheiden, meditatiivisen tanssin ja monen muun askareen keskellä. Viime hetken peruutukset ja yllätysvieraat pitivät tasapainoa yllä. Sunnuntai messu Kangasalan kirkossa oli hyvä kokemus rippikoululaisten ja nuoren saarnaajan kanssa. Harvoin olen kuullut niin mukaansatempaavaa ja napakkaa saarnausta, mitä rippikoululaisetkin kuuntelivat miltei henkeä pidättäen. Saarnaajana oli teologian opiskelija ja liturgina juuri papiksi vihitty nuori nainen. Kirkollamme on toivoa, jos saamme näin hyviä uusia pappeja työhön.

Ukinrannassa olemme visioineet kahtena kesäisenä päivänä yhdistyksemme tulevaisuutta. Monia visaisia kysymyksiä on edelleen ratkottavana, mutta elämme toivossa. Syyskokouksessa meidän täytyy tehdä tärkeitä päätöksiä erityisesti Ukinrannan suhteen. Toivomme paljon ”sinappeja” paikalle syyskokoukseen Ukinrantaan la 8.11.2014 klo 10. Tarkempi kutsu ja ohjelma on toisaalla lehdessä.

”Syyskuun ääni on sade kattoja vasten ja niiden lintujen ääni, jotka vielä ovat jäljellä, muuton laulu. Syyskuu kääntää luonnon luonteen, muuttaa päivät nopeiksi ja illat hitaiksi. Pimeä tulee varhain ja lähtee myöhään, ja on aurinkoisia päiviä, hyvin kirkkaita. Niiden kirkkaus on kirpeää kuin talviomenoiden, joita kerätään varovasti ja hellästi, kirpeää kuin viinimarjahillo, tyrnimarjat, vaahteranlehtien keltainen, puolukoiden punainen. Jumala, jolle pimeys ei ole pimeää eikä yö yötä, kääntynyt minun puoleeni. Tunnet valoni ja pimeyteni, kehoitat kääntymään rukoillen sinun puoleesi, kääntymään ja tulemaan lapsen kaltaiseksi jälleen, kääntymään ja pysymään levollisena, Ja sinä olet minun kanssani.” -syyskuusta Johanna ja Juha Tanskan kirjassa ”Alussa oli puutarha”

Syksyn värien runsauden ja uusien mahdollisuuksien kynnyksellä, toivossa ja luottamuksessa...

SOILI JUNTUMAA

Kirjoittaja on Sinapinsiemen ry:n puheenjohtaja

Levottomuudesta kohti luottamusta

Utinen Bulevardin perhesurmasta Helsingissä keväällä 2012 tuli iholle. Ei pelkästään siksi, että asuin vain muutaman korttelin päässä tragedian tapahtumapaikasta. Sain nimittäin myös kuulla, että surmattu perheenäiti oli silloisen asuinpaikkani Körttikodin entisiä asukkaita.

Viime keväänä Helsingin Sanomat teki surmatun naisen äidistä haastattelun. Eläkeläisopettaja oli menettänyt paitsi lapsensa ja molemmat lapsenlapsensa henkirikoksessa, sittemmin vielä puolisonsakin. Haastattelussa oli yksi lause, joka ei jättänyt minua rauhaan: ”Kyllä minä Jumalaan edelleen uskon, mutta en enää luota.”

Olen tympääntynyt liian helppoon hengelliseen puheeseen. Inhimillisesti nähtynä

Jumalan huolenpito ei ole totta. Ei Jumala varjele kaikkia – jos täysin ketään – pahalta. Aina on myös niitä, jotka eivät kerta kaikkiaan kestä sitä kärsimystä, joka heidän osakseen koituu.

Tänään ajattelen, että Jumalan huolenpidon on tarkoitettava jotain muuta kuin sitä, että Jumala varjelee minut kaikelta pahalta; kärsimykseltä ja koettelemuksilta.

Ehkä kristinuskon salaisuus onkin tässä: ”Vaikka minä kulkisin pimeässä laaksossa, en pelkäisi mitään pahaa, sillä sinä olet minun kanssani. Sinä suojelet minua kädelläsi, johdatat paimensauvallasi.” (Ps. 23:4)

Pimeä laakso on usein tosiasia. Mutta että Kristus kulkee sinne kanssani! Että ei ole niin pimeää paikkaa, ettei hän kulkiisi sinne edelläni. Ja että ”kaikki yhdessä”

– siis hirveimmätkin asiat – koituvat parhaaksemme, niinkin meille järisyttävästi Raamatussa luvataan.

”Kristus, sinun kanssasi me lähdemme keveälle matkalle, levottomuudesta kohti luottamusta”, kirjoittaa Anna-Maija Raittila. Voisiko luottamus olla jotakin tällaista? Että uhmakkaalla ilolla ja rohkeudella – jopa ”keveästi”, Anna-Maijan sanoin! – päätän uskaltaa ottaa vastaan, minkä Jumala sallii minulle tapahtuvan.

Että pimeässä laaksossa ja kaiken vaikeani keskellä olen kaikkein syvällisimmällä tavalla turvassa. Vaikka kyse on elämästä ja kuolemasta, luotan häneen, joka lupaa olla kanssani siinä kaikessa ja viedä surusta iloon, kuolemasta elämään, jo nyt täällä – ja viimeistään sitten kerran.

Ei täällä muutakaan toivoa ole. Ja siksi haluan kuulua taizéläisten joukkoon, ”luottamuksen pyhiinvaeltajiin”. Siksi en lakkaa sydän syrjällään kuuntelemasta näitä siunattuja äitejä ja isiä, jotka ovat nähneet tavallista enemmän ja kertovat siitä meille muillekin:

”Ammottaako meissä pelkojen tai erossa olemisen kuilu? Ei, vaan ilo! Sielun ilo! Levottomuuden syvyys huutaa meissä toiselle syvyydelle, se kutsuu apuun Herran rakkauden ehtymätöntä myötäkärsimystä. Ja ihmeellistä: luottamus, joka meiltä niin usein on jäänyt huomaamatta, onkin ollut aivan lähellä.” (Veli Roger)

Kirjoittaja on helsinkiläinen musiikin ja teologian opiskelija

Pohdintaa luottamuksesta

Miten monta kertaa olenkaan pettynyt yhteiskuntajärjestelmään, kirkkoon, toiseen ihmiseen ja itseeni. Voisi ajatella, että näiden pettymysten vuoksi luottamus katoaa kokonaan. Ehkä on niin, että luottamus onkin syvempi asia. Monet pettymykset ja epäonnistumiset eivät sitä välttämättä romuta.

Voin muistaa luottamuksen katseen. Minua on katsottu lempeällä luottamuksen katseella silloinkin kun olen hädissäni väistänyt ja paennut. Voisiko olla niin, että luottamus edellyttää anteeksiantoa. Luotetaan yhä uudestaan, annetaan anteeksi.

Elämän aikana huomaa, että ihmiset ovat häilyviä eivätkä aina vastaa sitä mielikuvaa, jonka heistä on joskus luonut. Tähän liittyy myös se, että petetty itseensä: En ole-

kaan niin luotettava ja hyvä kuin luulin. Tunnistan itsessäni heikkouksia yhä enemmän. Epäluottamus toisia kohtaan näyttää syvenevän mitä vieraampi toinen ihminen on. Vieraan kulttuurin ja uskonnon ihmisiä ehkä epäillään helpommin kuin lähellä eläviä. Vieraista on helppoa luoda kielteisiä mielikuvia ja yleistyksiä.

Yhdessä eläminen maapallolla ei onnistu ilman luottamusta. En uskalla aamulla avata silmiäni ellei minulla ole luottamusta. En voi kohdata ketään toista ihmistä ilman luottamusta. Jokainen henkäys ja askel syntyy luottamuksesta.

Kun yhteisö tai yksittäinen ihminen järkkyy, tarvitaan monella tasolla kohtaamisia, yhteyksiä ja luottamuksen katsetta. Ihmistä tai yhteisöä ei jätetä yksin. Se kauhea, mitä

on tapahtunut, kohdataan yhdessä, sitä katsotaan yhdessä. Aito kohtaaminen synnyttää luottamuksen ja antaa elämän mahdollisuuden. ”Silloin autiomaassa asuu oikeus ja vanhurskaudella on majansa hedelmätarhojen keskellä. Ja vanhurskauden hedelmä on oleva rauha. Siitä kasvaa levollinen luottamus, turvallisuus, joka kestää iäti.”

Jesajan kirjan kuvassa rauhasta ja luottamuksesta elämä kukoistaa. Jumalan hyvä tahto näyttäytyy arjen elämässä väkevästi. Tähän kristityt ovat vuosisatojen ajan tartuneet. On käännetty hyvää kohti, armollista Jumalaa kohti. Hänen luottamuksen katseensa näkyy toisen ihmisen luottamuksen katseessa ja minun luottamuksen katseessani. Luotan, vaikka en itse aina tajua sitä. Toiset luottavat puolestani, kun en jaksa.

”Elämä on Jumalan rakkauden katselemista”, on veli Roger joskus sanonut. Tuo lause voi kuulostaa epärealistiselta utopialta. Toisaalta se viittaa syvemmälle ilmiöiden taakse. Pieni vauva kääntää luottavasti katseen kohti hoitavaa vanhempaa. Hän tekee näin yhä uudelleen, vaikka joutuu pettymään välillä. Vauvalla ei ole vaihtoehtoja. Hän ei pysy hengissä ellei häntä hoivata. Ehkä lopulta onkin niin, että minullekin luottamus on elinehto. Se, mikä on vaatimatonta ja avuttomalta näyttävää, kantaa elämää sen kaikissa muodoissa, kaikissa yhteisöissä: Käännän luottamuksen katseen kohti toista ihmistä, kohti elämää.

Kirjoittaja on diakoniatyöntekijä Ylihärmästä.

Usko, luottamus ja yhteisön muodostus

Latinan kielessä uskoa (fides) ja luottamusta (fiducia) tarkoittavat sanat palautuvat molemmat teonsanaan *fidō*, jolla on seuraavat leksikaaliset merkitykset: luottaa ja turvata johonkin; datiivin ja ablatiivin ohella verbi saa myös merkityksen uskaltaa. Usko ja luottamus näyttelevät jokaisen kristityn elämässä niin ratkaisevaa osaa, ettei tarvittaisi suurtakaan ponnistusta kirjoittaa niistä teologian historiallisesti edes jossakin määrin kattavaa, teoriapitoista tutkielmaa.

Lyhytkin vilkaisu Riitta ja Seppo A. Teinosen kirjoittamaan teologiseen hakusanakirjaan ”Ajasta ylösnousemukseen: Sata sanaa teologiaa” (1. painos Helsinki 1975) tarjoaa edustavan näytteen siitä, mitä ”uskolla” on kristillisen teologian saatossa tarkoitettu ja miten usko ja luottamus ovat kulkeneet uskonteologiassa aina käsi kä-

dessä. Vanhan testamentin uskon maailmaa mainittu sanakirja luonnehtii näin:

Usko on ”luottamusta ja turvautumista liiton Herraan ja samalla kuuliaisuuksiä hänelle. Usko on . . . kollektiivinen asia, koska Israelin asenne, mutta myös yksilön, . . . ja siihen kuuluvat paitsi turvautuminen ja kuuliaisuus myös esim. toivominen, odottaminen, kestävyys, uskollisuus, pelko, katuminen ja varmuus.”

Sinapinsiemen-lehdeltä tuli pyyntö kirjoittaa luottamuksen aiheesta. Morbackan yhteisö on näytellyt keskeistä osaa suomalaisen yhteisömuodotuksen lyhyessä historiassa. Monet ovat pitäneet sitä esikuvanaan ryhtyessään suunnittelemaan ja todentamalla rakentamaan kristillistä yhteisöä tähän ”yhdistysten luvattuun maahan”. Koska myös San Damianon osuuskunta on yksi juonne tätä Morbackan vaikutushistori-

aa, myös sandamianolaiset ovat kyselleet itseltään ja toisiltaan, mitä on se usko, jonka varaan kristillinen yhteisö voi rakentua ja millaista on sisällöltään se jokapäiväinen luottamus, jonka varaan yhteisö voi rakentua ja joka kiinteyttää ja vahvistaa yhteisön integriteettiä.

San Damianon osuuskunta haluaa olla sisäisen rakentumisen paikka. Perehtymällä lännen kirkon rikkaaseen ja monipuoliseen perintöön ja sitä yhteisesti opiskelevalle osuuskunnan koulutukseen osallistuvat saavat sisäiseen rakentumiseen ja hengelliseen kasvuun tarvittavia rakennusaineiksia. ”Hetkkipalvelus kristillisen identiteetin luoja ja vahvistajana” -nimellä kulkeva opintokokonaisuus on kuulunut osuuskunnan opiskeluohjelmaan heti sen perustamisesta lähtien.

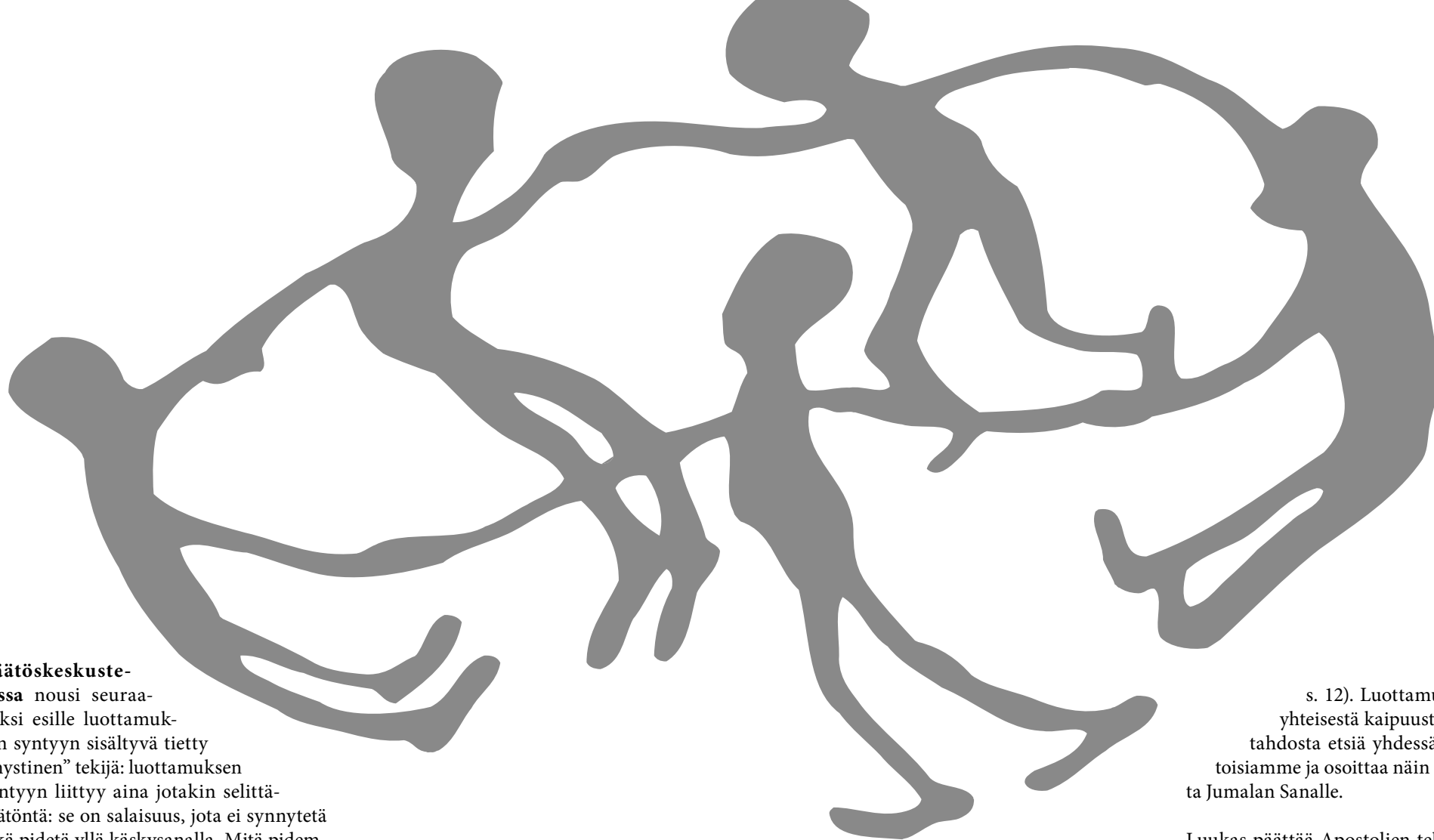
Niinpä kuluva vuoden syyskuun alussa San Damianoon kokoontui jälleen kahdeksan ihmisen ryhmä perehtymään hetkkipalvelun benediktiiniseen historiaan ja käytäntöön. Yhteisen opiskelun ja päivittäisten hetkkipalvelusten lomassa sovimme, että jokainen laatii päätöskeskustelua varten oman vastauksensa kysymykseen, mistä luottamus syntyy ja millaiset tekijät näin syntyneitä luottamusta pitävät yllä. Seuraavan raportin tarkoituksena on antaa pääpiirteittäinen kuva siitä, millaista keskustelua luottamuksen aihe ryhmässä syn-

nytti ja miten ihmiset asetettuun kysymykseen vastasivat.

Kun jonkin asian yhteisesti tärkeäksi kokevat ihmiset lyöttäytyvät yhteen, he kirjaavat heitä yhdistävät asiat yhteen, laativat jonkinlaisen sopimuksen siitä, mihin he haluavat sitoutua ja mistä he pyrkivät pitämään kiinni. Mitä uskollisemmin yhteisön jäsenet pitävät kiinni yhteisesti sovitusta ja mitä päättäväisemmin he toimivat sen mukaan, sitä voimallisemmin lisääntyy jäsenten välinen luottamus. Yhteisistä sopimuksista kiinnipitäminen on yksi luottamuksen synnyn ja vahvistamisen keskeinen tekijä - näin yksi ryhmän jäsen tiivistä oman antinsa yhteiseen keskusteluun.

Koska reformaation kirkot hylkäsivät lännen katolisen kirkon perinteiset sääntökunnat, luterilaisessa Suomessa on vaikeaa sitouttaa ihmisiä sellaiseen kristilliseen elämänmuotoon, jonka perustana on yhteisesti laadittu elämänsääntö, forma vitae. Kuitenkin luottamuksen synnyn yksi edellytys on se, että yhteisön jäsenillä on suhteellisen kirkas käsitys siitä, mihin he sitoutuvat ja millaista elämää he haluavat viettää. Jos yhteisön jäsenten välistä luottamusta vahvistaa se, että jäsenet elävät ja toimivat yhteisesti sovitun sopimuksen tai säännön mukaan, on sanomattakin selvää, että sääntö, oli se miten väljä tahansa, näyttelee yhteisönmuodostuksessa tärkeää roolia.

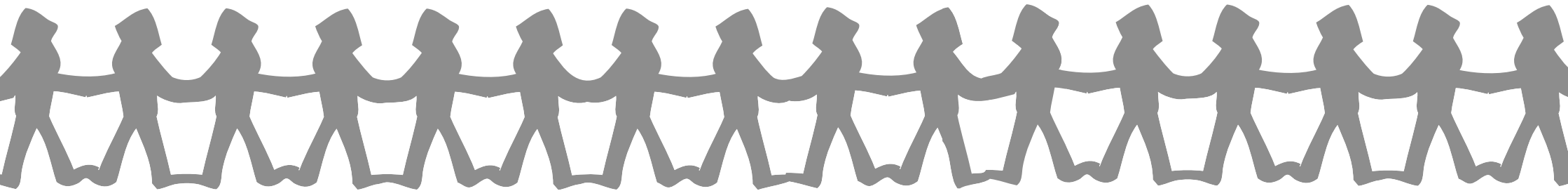
Päätöskeskustelussa nousi seuraavaksi esille luottamuksen syntyyn sisältyvä tietty ”mystinen” tekijä: luottamuksen syntyyn liittyy aina jotakin selittämätöntä: se on salaisuus, jota ei synnytetä eikä pidetä yllä käskysanalla. Mitä pidempään yhteisön jäsenet viettävät aikaa yhdessä, sitä laajemmin ja syvemmin he oppivat tuntemaan toisensa. Mitä paremmin he ovat oppineet tuntemaan toisensa, sitä hienovaraisemmin he osaavat ottaa toistensa persoonallisia ominaisuuksia keskinäisessä kanssakäymisessä huomioon. Yhteisesti vietetty aika hioo särmiä, herkistää todella kuuntelemaan toista ja opettaa vaikeutensa jaloa taitoa.

Benedictuksen Säännön suomennoksen esipuheen laatinut Pyhän Paavalin benediktiiniluostarin apotti Edmund Power muotoilee tämän seuraavasti: ”Säännön ensimmäinen sana on käsky: ‘Kuuntele!’ Kuunteleminen ei ole yksinkertaista kuulemistakaan, vaan tarkkaavaisuutta, joka vaatii sydämen

korvia, syvällekäyvää vastaanottavuutta, todella aivan muuta kuin on yleinen ihmellinen taipumus puhua heti. Se mitä kuunnellaan, on viime kädessä Jumalan Sana, joka on Jeesus Kristus, mutta tämä Sana välittyy meille pyhien Kirjoitusten ja yhteisöelämän monien suhteiden kautta” (Katolinen tiedotuskeskus: Helsinki 2011,

s. 12). Luottamus kumpuaa yhteisestä kaipuusta, yhteisestä tahdosta etsiä yhdessä, kuunnella toisiamme ja osoittaa näin kuuliaisuutta Jumalan Sanalle.

Luukas päättää Apostolien tekojen toisen luvun (jakeet 42-47) valottamalla sitä, millaista alkuseurakunnan yhteiselämä oli: ”Uskovat elivät keskinäisessä yhteydessä, mursivat yhdessä leipää ja rukoilivat.” Päätöskeskustelussa jokainen oli valmis muistuttamaan toisiaan siitä, miten keskeistä osaa yhteinen, säännöllinen ja päivittäin toistuva rukous näyttää yhteisön muodostuksessa. Sopusointu (lat. concordia, sanan mukaisesti yksisydämisyyttä) on be-

nediktiinisen hetkipalveluselämän avain-
sana. Psalmija resitoimalla yhteisö etsii sel-
laista yhteistä säveltä, joka sitoo ihmiset yh-
teen, joka tukee ja kannattelee jäsenten jo-
kapäiväistä elämää.

Psalmin 130 ensimmäinen säe ”Syvyydes-
tä minä huudan sinua Herra” synnyttää
syvää solidaarisuutta - muistuttaahan se
jokaista yhteisön jäsentä siitä, mikä on ih-
misen osa kaikkinäkevän Jumalan kasvo-
jen alla (Benedictuksen Sääntö, luku 19).
Kaikenlainen sooloilu on benediktiinisel-
le psalmilaululle vierasta; sitä vastoin yh-
teisöllisesti orientoitunut psalminlaulaja
kuuntelee herkkäkorvaisesti muita, ja yh-
tymällä yhteiseen resitaation hän huomaa,
miten hänen äänensä hakeutuu aivan kuin
itsestään sille tasolle, jolle koko yhteisö on
viritetty. Psalmilaulun yhteisöllisyys on
muuan kristillisen yhteisöelämän sensitiiv-
isyyden ja elävyyden indikaattori ja tun-
tomerkki. Yhteinen sävel sekä löytyy et-
tä vahvistuu juuri luottamuksen ilmapii-
rissä. Oikean ja väärän välinen tarkka ja
jyrkkä rajaviiva on luottamuksen hengel-
le vieras.

Luottamuksen ja uskalluksen välinen
suhde herätti myös keskustelua. Mitä sy-
vempi luottamussuhde kahden ihmisen
kesken vallitsee, sitä rohkeammin he us-

kaltavat koetella, venyttää ja jopa ylittää
sellaisia asenteita ja konventioita, jotka pe-
rustuvat pikemminkin moralistiseen ja
tässä mielessä ehdollisiin ihmissäntöihin
kuin moraalien ehdottomuuteen.

Sören Kierkegaard onnistuu tavoittamaan
jotakin olennaista tästä kristillisen moraa-
lin ehdottomuudesta kirjoittaessaan uskon
hypystä: ihmiselle jää vain kaksi vaihtoehtoa:
”joko epätoivoinen elämä vailla yhteyttä
Jumalaan tai subjektiivisen intohimoi-
nen heittäytyminen kristinuskon paradok-
sin varaan. . . . Usko ei ole tietoa. . . . Älyn
tikapuut eivät yllä taivaaseen. Syyllisyyten-
sä piinaaman ihmisen ainoa toivo on ajan-
laskumme alussa tapahtuneeksi väitetty
mielettömyys, että Jumala on tullut ihmi-
seksi”, kuten Torsti Lehtinen asian ilmai-
see kirjassaan Hyvän ja pahan tällä puolen
(Kirjapaja: Helsinki 1991).

Suuren tanskalaisen filosofin viitoittamaa
tietä seuraten on myös hedelmällistä lä-
hestyä toista keskustelussa esiin nous-
sutta aihetta, joka liittyy luottamuksen ja ris-
kin väliseen suhteeseen. ”Ilman riskiä ei
ole uskoa”, Kierkegaard kirjoittaa (mainit-
tu teos, s. 70). Usko syntyy ja saa kasvuvoi-
mansa sisäisen ja äärettömän intohimon ja
objektiivisen epävarmuuden välisessä jän-
nitteessä. ”Jos pystyn käsittämään Jumalan

objektiivisesti, en usko, mutta juuri siksi,
että en siihen pysty, minun täytyy uskoa.”
Luottamuksen ja riskin ottamisen välisen
suhteen tekee ajankohtaiseksi debatti, jo-
ta HS:n sivuilla on käyty pastori Marjaana
Toivivaisen lanseeraaman ”Erilainen hiihto-
loma” -tempauksen pohjalta.

Samaan aikaan San Damianon hetkipal-
veluskurssin kanssa ilmestyi piispojen tee-
sit otsikolla ”Kutsu yhteyteen”. Kolmas tee-
si puhuu luottamuksesta seuraavasti: ”Yh-
teyttä rakennettaessa tarvitsemme luotta-
musta. Keskusteleva vuorovaikutus, yh-
teinen tekeminen ja rukous rakentavat ja
ylläpitävät yhteyttä.” Teesi käy hyvin yk-
siin San Damianon osuuskunnan tavoit-
teiden kanssa: Benedictuksen Säännön 48.
luvun tunnettua ora et labora -kehotus-
ta seuraten osuuskunnan jäsenet hoitavat
talon työt yhdessä ja kolme tai neljä ker-
taa päivässä vietetyt hetkipalvelukset (lau-
des, sexta, vesper ja kompletorium) kaiku-
vat cantus firmuksen tavoin niin ruumiil-
lisen kuin intellektuaalisenkin uurastuk-
sen taustalla ja rytmittävät yhteisön joka-
päiväistä elämää.

Johannes Cassianus (n. 365-435) on lännen
kirkon monastisen liikkeen yksi avainhah-
mo, koska hän välitti egyptiläisten erä-
maaisien neljännellä kristillisellä vuosisa-

dalla luomaa hengellistä viisautta läntisel-
le kristikunnalle. Hänen toinen tunnettu
teoksensa on 24 kirjaa käsittävä teos, joka
tunnetaan sen latinalaisella otsikolla Colla-
tiones. Kirjoissaan Johannes käsittelee laa-
jasti ja monipuolisesti niitä tekijöitä, joiden
varaan terve ja toimiva kristillinen yhteis-
elämä perustuu.

Johannes tietää sekä omasta että erämaa-
isien kokemuksesta sen, miten erilaisia me
ihmiset olemme ja miten me eroamme toi-
sistamme niin luonteenpiirteittemme kuin
persoonallisten ominaisuuksiemmekin ta-
kia. Tällä perusteella hän muistuttaa luki-
joitaan huumorin ja armon yhteisön rattai-
ta voitelevasta merkityksestä. Armo on Jo-
hanneksen mukaan öljy, joka vähentää kit-
kaa ja joka voitelee ihmisten muodostamaa
organista ”konetta”, yhteisöä. Elleivät vel-
jet suhtaudu toistensa pinttyneisiin tapoi-
hin ja tottumuksiin huumorilla, tällainen
veljestö ei voi olla pitkäikäinen. Armo ja
hyväntahtoinen huumori ovat Johannek-
sen mukaan yhteisön rakentamisen välttä-
mättömiä rakennusaineita, koska ne vah-
vistavat yhteisön verekiertoa ja takaavat
näin sen elinkelpoisuuden.

*San Damianon osuuskunnan
hetkipalveluskurssin jäsenet*

Elämää Sinapinsiemenenä

Tanja Roiha, 37, Helsinki

- **Teologian maisteri**
- **Opiskelee teatteri-ilmaisun ohjaajaksi**
- **Koordinoija henkilöarviointiyrityksessä Suomen Psykologikeskus**
- **Yhteiskristillisen Agape -teatterin puheenjohtaja**
- **Sinapinsiemen ry:n sihteeri 2003-08**
- **Sinapinsiemen ry:n edustaja Suomen Ekumeenisessa Neuvostossa 2003-08**
- **asui Kathos yhteisössä 2003-13**

Tanja Roiha: Ahtaista dogmeista avaralle näköalapaikalle

Liittymiseni Sinapinsiemeniin on kai aika tavallinen tarina. Kävin viitisentoista vuotta sitten Raamatun peruskurssia Suomen Raamattuopistossa. Kursi oli hyvin dogmipainotteinen ja koin sen niin kapeaksi että ajattelin: ”Koko totuus ei voi olla tässä. Nyt selvitetään, mikä tämä juttu on!”

Vaihdoin kulttuurihistorian opiskelun teologian opiskeluun. Kiertelin. Kiinnostuin Hare Krishna -liikkeestä ja pohdin, että kyllä kirkostakin pitää löytyä mystiikkaa. Etsiskelin kristittyjä yhteisöjä ja löysin Taizén! Lähdin yksin Etelä-Ranskaan Taizé-yhteisöön muutamaksi viikoksi. Se oli tosi mullistava kokemus! Raamattu-

pistossa olin tuntenut, että minun pitää muuttua jotta kelpaan. Taizén vastaanotto oli totaalisesti erilainen, hyväksyvä ja rakkaudellinen: ”Ole sellainen kuin olet.”

Taizén jälkeen lähdin nuorten pyhiinvaellusjuhlaan Uppsalaan ja sitä kautta löysin Morbackan ja Anna-Maija Raittilan ja liityin Sinapinsiemeniin. Morbacka oli tukikohtani monet vuodet. Kun sinne saapui ja veti villasukat jalkaansa, oli kuin olisi päässyt lapsuudenkotiin. Ukinranta on jäänyt minulle vähän vieraammaksi siksi, että valmistuttuani omaan elämäni on tullut niin paljon muuta.

Vuonna 2003 muutin asumaan Kathokseen, jonka taustayhteisö Sinapinsiemen ry on. Koin yhdistyksen niin läheiseksi, että samana vuonna ryhdyin innoissani sen sihteeriksi. Näköalapaikka se todellakin oli, ja nuo hurjat vuodet olivat aikamoista turbulenssia! Anna-Maijan sairaus paheni, Morbackan vetäjät vaihtuivat, alkoi tulla taloudellisia vaikeuksia ja sitten mielestäni kohtuuttomaksi paisunut julkisuuskohu yhteisön ”papin” ympärillä. Ja aina tapahtui jotakin odottamatonta; yhtäkkiä löysin itseni keittämässä ruokaa kahdellekymmennelle jne.

Sihteerin paikalta näin myös yhdistyksen jäsenet: mahtavia tyyppejä ja syvällisiä persoonia. Ihmisiä, jotka ovat tosissaan. Ihailtavaa sitoutumista toisenlaiseen elämäntapaan ja myös ihanaa hulvattomuutta ja välittömyyttä. Tunnesyistä olen yhä yhdistyksen jäsen, niin merkittävä se on minulle ollut.

Kävin Taizéssä viime elokuussa ensimmäisen kerran viiteentoista vuoteen. Etukäteen mietin, oliko silloin kokemani vain fiilistelyä. Ei ollut! Olin suorastaan hämmentynyt siitä, että se, mikä silloin oli olennaista - jakaminen, avoimuus, rajattomuus - on totta ja inspiroivaa edelleen.

Taizé ja Sinapinsiemen ovat antaneet minulle suunnan, miten haluan elää. Yhteis-

söllisyyden kaipuu minulla on olemassa edelleen, enkä halua sen muuttuvankaan. Haluaisinkin nyt hakea papin työtä, sillä se antaa mahdollisuudet mihin vaan.

Kun aloitin teatteri-ilmaisun opiskelun tajusin, että taide ja usko ovat lähellä toisiinsa. Kummassakin tuodaan ihmisiä yhteen kokemaan ja tekemään yhdessä. Se on yhteisöllisyyttä!

Kun toimin sihteerinä olin ilman muuta mukana rukoushetkissä ja retriiteissä, mutta kun työni loppui, tämä hengellinen ruoka loppui. Huomasin, etten halua olla ilman sitä. Pidän lähes joka päivä yksinkertaisen mietiskelyhetken Taizén tekstien pohjalta. Muuten luottamuksen henki ajautuu pois, tulee levoton ja epävarma olo.

Sinapinsiementen arvoja noudatan käytännössä siinä, että elän yksinkertaisesti. En panosta materiaan, en tarvitse sitä. Ostan vaatteeni kirpputoreilta, syön kasvisruokaa ja pyrin elämään ekologisesti.

Toivon, että Sinapinsiemen-yhdistys säilyisi. Sen piiristä olen saanut sellaisia ajatuksia, joita ei tänä päivänä juuri muualta kuule.

Kirjoittaja on toimittaja, retriitinohjaaja ja Sinapinsiemenen jäsen.

JOHANNA JA JUHA TANSKA

Luottamuksen jäljillä

Kenellä meistä on ollut lapsuudessa luottamuksessaan esikuvallisia ihmisiä? Lounaspöytäseurassa esitetty kysymys sai aikaan mieteliäitä kommentteja. Kymmenestä aterioitsijasta moni kertoi, että lapsuuden tärkeitä ihmisiä varjosti pikemmin huolestuneisuus kuin luottamus. Mistä puhumme, kun käytämme sanaa luottamus?

Luottamuksen käsitteestä

Sanaan, tai oikeastaan käsitteeseen luottamus sisältyvät yhteiskunnallinen, psykologinen ja teologinen merkitys. Suomen kielestä kuitenkin puuttuvat luottamuksen eri ulottuvuuksia kuvaavat sanat. Agricolas-ta asti kielessämme esiintyvän sanan merkityskenttä sisältää nojaamiseen, uskomiin ja turvautumiseen liittyviä vivahteita. Luottamuksen merkitys alkaa avautua, kun ymmärrämme, että sana sisältää sekä luottamuksen kohteen että sen, mitä olen kohteelle luottamassa.

Vanhan testamentin teksteissä verbiin mn - joka suomennetaan usein sanalla luottaa - liittyvät toistuvasti sen kaksi psykologista ulottuvuutta – kehen luotan ja mitä olen luottamassa: ”Tietäkää siis, että vain Herra, teidän Jumalanne, on Juma-

la. Häneen voi luottaa, hän pitää voimassa liittonsa. Tuhansien sukupolvien ajan hän on uskollinen niille, jotka rakastavat häntä ja pitävät hänen käskynsä”, (5. Ms. 7:9). Luottamuksen kohteena on Jumala. Se, mitä olen luottamassa, on luottamus Jumalan uskollisuuteen.

Luottamuksen lähtökohtia

Ihmisen kehityspsykologian tutkimus näyttää kertovan melko yksituumaisesti, että luottamuksen rakentuminen sisäisenä mielikuvana ja kokemuksena kehittyy lapsen varhaisimmissa vuorovaikutussuhteissa. Suotuisissa oloissa psyykeeseen rakentuu mielikuvia vastaanotetuksi tulemisesta ja rakastavasta katseesta, elämästä, jonka varassa voi levätä. Toisen kohdalla perusluottamuksen kivijalkaan jää hauraita kohtia tai puuttumaan kokonaisia palasia.

Hengellinen kokemus ilmenee meille aina kulttuurimme ja psyykemme rakenteiden ja prosessien lävitse, omassa ruumiillisessa olemassaolossamme. Näyttää siltä, että mielen sisälle rakentuneet suhteessaolemisen kokemukset värittävät myös jumalako-kemustamme. Varhaisissa hoivasuhteissa paljon vaille jääneen lapsen on vaikea aikuisena luottaa toisiin ihmisiin ja Juma-

laan. Kristillinen puhe luottamuksesta heittää itsessä syyllisyyttä ja alamittaisuuden tunnetta. Lohdullista on se, että psyyke näyttää muovautuvan koko elämän ajan. Myöhemmät korjaavat kokemukset suhteessaolemisesta toiseen ihmiseen, onpa kyse terapiasuhteesta tai ”luomusuhteista” parantavat jotakin vähitellen. Heijastusvai- kutuksia ilmenee myös jumalasuhteessa.

Ystävysty epäluottamuksesi kanssa

Kun tunnistan itsessäni asuvan epäluottamuksen, en pääse sitä pakoon kieltämällä. Pakenemisen asemesta voisi kokeilla ystävystymistä oman epäluottamuksen kanssa. Millaisia mielikuvia, ajatuksia ja tunteita itsessä asuva epäluottamus sisältää? Varsinkin tunteiden kuunteleminen on tärkeää. Kaikki epäluottamukseen kietoutuvat tunteet on lupa tuntea ja sanoa itselleen ääneen tai kirjoittaa, tai jakaa luotettavan ihmisen kanssa. Epäluottamuksen tunteet kertovat jotakin tärkeää omasta elämästä ja sen vaiheista. On lupa katsella rauhallisesti, myötätunnolla ja ystävällisesti kaikkea sitä, mikä omaa epäluottamuksenkokemusta ympäröi. Ehkä tulee myös sellainen ruokoilemisen hetki, jolloin kaiken omalla sydämellä asuvan epäluottamuksen, tunteet, ajatukset ja mielikuvat saattaa levollisesti jättää Kristuksen sydämelle. Ei sillä tavalla, että hylkäisi oman epäluottamuksensa. Pikemmin jakaen oman kokemuksen Toiselle. Ja se riittää. Myötätuntoiseen katselemiseen voi tarvittaessa aina palata.

Ystävysty luottamuksesi kanssa

Luottamus voi vahvistua, kun oppii näkemään sitä. Niihin hetkiin, joina elämä tun-

tuu kantavan, ja Jumalan armo on totta, kannattaa pysähtyä. Voi hengittää syvään ja tunnustella: tuntuu hyvälle ja keveälle, ei ole mitään hätää, tällaista se on. Mitä pidempään ja tietoisemmin pysymme noissa hetkissä, sitä helpompaa ne on havaita arjen keskellä. Aivot oppivat vähitellen uusia tapoja suhtautua tuntemattomaan tulevaisuuteen. Luottamus on Jumalan lahjaa, mutta se on myös harjoituksen tulosta, kilvoittelun, pyhiinvaelluksen. Vaeltaminen luottamuksessa, yhdessä toisten vaeltajien kanssa, voi olla tietoinen päätös, pyrkimys nähdä mahdollisimman usein huolenpito ja hyvyys elämässä, sen sijaan että käper- tyisimme aina pelon ja avuttomuuden ympärille. Harva meistä muuttuu kerralla tai kokonaan, mutta meillä on koko elämä aikaa kasvaa, myös luottamuksessa.

Luottamus lahjana

On olemassa myös luottamusta, joka on lahjaa. Se näyttää ylittävän tai läpäisevän psykologiset ja ruumiillisuutemme rajoitteemme ja lainalaisuudet. Lahjana saatu luottamuksen kokemus ilmenee ehkä voimakkaammin tilanteissa, joissa ulkoisesti ja sisäisesti mikään ei anna aihetta luottaa elämään tai Jumalaan – suuren surun, menetysten ja epäonnistumisten tai sisäisten haaksirikkojen keskellä. Lahjana saatu luottamus syntyy pimeässä, Toisen kohtamisessa.

Tuo Toinen näyttäytyy toisessa ihmisessä, tai kokemuksena siitä, että oma elämä lepää murtuneenakin rakkauten kätkeyllä perustalla.

Mihin minä luotan?

Mihin me Sinapinsiemenet, luottamuksen pyhiinvaeltajat luotamme? Onko luottamus elämänsäsenne, joka kantaa myös pimeiden laaksojen läpi? Näitä aika ajoin pintaan pulpahtelevia kysymyksiä on joskus hyvä pysähtyä miettimään. Koska ajatusten jakaminen

ja yhdessä pohtiminen usein virkistää omia pohdintoja, on tärkeää häiritä kysymyksillään myös toisia. Toimituskuntamme lähti selvittämään meidän Sinapinsiementen suhdetta luottamukseen. Alla muutamia ajatuksia.

1. Mihin luotat?

2. Mikä rooli luottamuksella on elämässäsi?

3. Miksi luottamus on tärkeää?

Jenna

Mihin luotan? Vaihtelee päivistä, mutta itseeni ja vanhempiin, tosi läheisiin ystäviin, silloin tällöin myös elämään, mutta en joka hetki. Myös Jumalaan joskus, mutta se on oikeastaan sama kuin elämä.

Luottamuksella on iso rooli, koska pelkään useita asioita, kuten hyönteisiä, sairauksia sekä lentämistä. Hallitsemattomia asioita, joille ei voi mitään. Esimerkiksi HIVin saaminen on pelottavaa, koska se on lopullista, eikä sitä voi hallita. Kipu ei esimerkiksi ole pelottavaa. Vain hallitsemattomat, lopulliset asiat.

Luottamus on elämän kantava voima. Jos ei luota elämään, ei voi elää. Elämän tärkeimpiä asioita. Ei voi edes rakastaa, ellei luota. Ei saa työtä, jos ei luota itseensä... On hassua, että luottamista pitää opetalla koko elämän. Uskon, että pieni lapsi syntyy täydellisen luottavaisena, mutta miksi sen kadottaa?

Hannu Louhela

Luottamus on minulle elämän perusta. Luottamus eri "tasoilla": Luottamus Jumalaan. Luottamus kanssaihmissiin. Luottamus itseeni.

Se on myös jatkuva prosessi, joka ei koskaan tule valmiiksi. En koskaan osaa luottaa Jumalaan täysillä (tai enkä olla luottamattakaan!).

Luottamus ei myöskään synny hetkessä, vaan kasvaa jos se saa kasvualustaa. Olenko valmis panostamaan esim. johonkin ihmiseen, niin että luottamus kasvaa? Se on seikkailu, ja vähän pelottavakin: ajattele jos joudun pettymään?

Luottamus on myös haaste: Kun diakonina tapaan ihmisen ensimmäistä kertaa ja hän kertoo minulle asioistaan, en koskaan voi tietää mikä on subjektiivista mikä objektiivista "totta", mutta se ei ole ongelma. Minun tehtäväni on luottaa ja lähteä ihmistä tukeemaan hänen totuutensa pohjalta. Hänen kokemuksensa on se mistä lähdetään liikkeelle ja yritetään avata elämän solmuja. Ilman luottamusta ei yhteistyö onnistu.

Luottamuksen etsiminen ja kasvattaminen on myös osa elämän perustaa. Meidät on luotu vuorovaikutukseen toistemme kanssa, ja tässä rikkonaisessa maailmassa ja yhteiskunnassa vuorovaikutus on usein kriisissä. Ei ole luottamusta, tai se on enemmän tai vähemmän vajavaista. Jos haluan kasvaa ihmisenä (ja kristittynä) on minun tehtävä työtä luottamuksen kasvun eteen. Minulla on myös ennakkoluuloja. Miten työstän niitä, miten pääsen niistä eroon?

Työssäni diakonina olen puolentoista vuoden ajan noin kerran kuukaudessa vierailut paikallisessa pienessä moskeijassa (rukoushuone kellarissa) keskipäivän rukoukseen osallistuen. Tai itse rukoukseen en osallistu vaan istun taka-alalla kun seurakunta rukoo tavallaan. Menen useimmiten ennalta ilmoittamatta (kuten kirkkoonkin voi mennä), ja ihmiset tervehtivät ystävällisesti. Rukoushetken jälkeen ympärilleni kertyy poikseuksetta iloisia ihmisiä juttelemaan kanssani. Viime keväänä imami pyysi että näyttäisin hänelle kirkkoamme, hän ei ollut koskaan vierailut kirkossa. Niinpä teimme pienen retken kahteenkin lähikirkkoon. Nyt haaveena on että järjestämme vierailuja kristityille moskeijaan ja muslimeille kirkkoon. Ehkä sillä tavoin voisimme yhdessä kylvää luottamuksen siemeniä laajemmallekin.

Täällä Ruotsissa Ruotsindemokraattien, muukalaisvastasen puolueen, menestys äskeisissä vaaleissa on mielestäni myös osoitus siitä miten paljon pelkoja ja ennakkoluuloja meillä on toisiamme kohtaan. Kun emme tunne toisesta kulttuurista tulleita tai toiseen uskontoon kuuluvia niin vaarana on ennakkoluulojen kasvu ja pelon kasvu. Vieraan asian pelko on normaalia. Mutta ratkaisuna voi olla joko sen pitäminen kaukana itsestä tai vaihtoestoisesti etä lähdemme sitä kohti. Miten uskaltaisin lähteä lähestymään vierautta ja sitä kautta oppimaan luottamusta? Jos lähdän pelkoa kohti kasvan ihmisenä, kasvan luottamuksessa toiseen, lähimmäiseen, ja kasvan yhteydessä Jumalaan. Se on minulle ja meille jokapäiväinen haaste.

Elina Ahola

Mihin luotan? Usko Jumalaan on minulle ennen kaikkea luottamista. Jumala on suuri ja vahva, ja vaikka kaikki muu kaatuisi ympäriltä, hän ei. Takerruin usein psalmin sanoihin, Hän on turvakallioni, linnani, jonka suojaan pakenen. Joskus arjen pimeydessä, on vaikea nähdä tätä suojapaikkaa, mutta yhtäkkiä huomaan, että minua kannatellaan, että olen turvassa.

Mikä rooli on luottamuksella elämässäni? Miksi luottamus on tärkeää? Olen aina ollut luottavainen ihminen. Luotan helposti instituutioihin, luotan auktoriteetteihin. Luotan ihmisiin. Luotan kaiken hyvyyteen. Olenko sinisilmäinen? Ehkä, mutta minusta näin on hyvä. Luottamus luo turvaa. Minulle on siis ollut tärkeää myös olla luottamuksen arvoinen. Luottamus on suuri voima, jonka varassa voi tehdä iso-

jakin asioita. Kun luottaa, silloin odotettavissa on aina jotakin parempaa. Elämään voi joko luottaa, tai sitten epäillä kaikkea. Mutta epäilijä odottaa pahaa, ja alkaa ehkä lopulta nähdäkin ympärillään pelkkää pahaa. Luottamuksen varassa elävä saattaa joskus pettyä, mutta näkee ympärillään hyvää ja kaunista.

Ehkä luottamuksella myös saadaan aikaan hyvää ympärille. Kesällä Taizessä taas tajusin sen, kun sinne viemäni nuoret olivat epävarmoja saamistaan tehtävistä. Tajusin, että Taizén veljet luottavat näille nuorille isompia tehtäviä kuin nuoret itse edes uskaltaisivat itselleen haluta, ja sitten vain hymyillen katsovat kun nuoret kasvavat tämän luottamuksen arvoisiksi. Tässä meidän kirkollamme on vielä paljon opittavaa. Meidän tulisi oppia luottamaan seurakuntalaisiin, antamaan heille vähän liian isoja tehtäviä ja katsoa kuinka he täyttävät luottamuksemme.

Kira Hatanpää

Luotan Jumalaan. Siihen, että elämä kannattelee. Vaikka elämä meinaisi välillä mennä todella pelottavaksi, se myös ottaa vastaan ja elämän antaja kannattelee. Luotan kihlatuun, vanhempiin, sisaruksiin, ystäviin, sukulaisiin, välillä ihan vieraisiinkin. Ehkä olen vähän sinisilmäinenkin.

Tuntuu hyvältä luottaa. Välillä luottamus petetään. Petyn itseeni tai muihin. Silti luottamus myös nostaa takaisin jaloille. Luottamus on voima, joka on ihmisten lupauksia suurempi.

Luottamus antaa mahdollisuuden mahdollittamaan, pelottomampaan, rohkeampaan elämään.

Viena-Inkeri Lounela

Ensin tulee tuntu tutusta asiasta, niin tutusta, että joitain ajatuksia siitä voisi muillekin jakaa. Tarkemmin ajatellakseni huomaan, ettei tämä luottamus ehkä olekaan kovin selvä ja yksinkertainen asia minulle.

Mihin kaikkeen oikein luotan. Luotan läheisiini ja ystäviini, itseäni usein ja siihen, että elämä kantaa. Työaikana oli tärkeää, että oli paljon sellaisia työtovereita ja esimiehiä, joihin saattoi luottaa. Luotanko kirkkoon ja seurakuntaani. Kyllä, vaikka saatan olla eri mieltä joistain asioista. Perusta on kuitenkin yhteinen.

Läheinen yhteys toisiin ihmisiin perustuu luottamukseen. Näin on aviopuolison, lasten ja lastenlasten kanssa. Erityisen tärkeää luottamus on suhteissa lastenlapsiin. Toivon, että voisin olla heidän luottamuk-

sensa arvoinen. Sitä luottamusta en halua pettää. Juuri läheisissä suhteissa luottamus tai sen puute tulee selvimmän ilmi. Ehkä minuun luotetaan, mutta osaankominä luottaa. Etten vaan ole se, joka parhaiten tietää ja osaa... Luottamista tältäkin kannalta joudun varmaan opettelemaan lopun ikääni.

Kotoa olen saanut luottamuksen Taivaalliseen isään. Enää en kuitenkaan usko, ettei minulle tai läheisilleni voisi tapahtua mitään hirveää. Eihän se niin mene. Opettelen nyt luottamaan siihen, ettei mitään tapahdu piilossa Jumalalta. Hän on läsnä menetyksessä ja kärsimyksessä tuntuu minusta miltä tuntuu. Pappi ja esseisti Juhani Rekolan sanoi: "Kuitenkin Jumala on." Luotan siihen, että olen matkalla kotiin tällaisena - ruukku rikki ja jauhot maahan valuneina.

Meri Tirroniemi

Muistan kuunnellessani ensi kertoja Anna-Maija Raittilaa, että hänellä oli puheissaan kaksi sanaa, joita ihmettelin. Toinen oli luottamus ja toinen oli ihana. Kun hän puhui ihmisistä, niin he tuntuivat olleen aina ihania ihmisiä. Hänellä oli silmät nähdä ihmisten ihanuus.

Toinen sana oli luottamus, jota ihmettelin silloin ja aina edelleen, mitä se on. Luottamus on minulle prosessi, jonka käynnistää jokin huoli, murhe tai pelko. Niillä tunteilla se tuntuu usein lähetevän liikkeelle. Silloin minulta tuntuu puuttuvan jotain, tai murehdin selviämistäni, tai pelkään jotakin, tai jonkin asian kohtaamista.

Prosessi päättyy usein siihen, että minulla ei ole mitään muuta, riittävää apua

tai turvaa, jonka varaan voisin elämäni, itseni tai asiani tai ihmiseni uskoa kuin Jumala. Hän on Jumala, jonka varaan voi ja saa antaa elämänsä.

Elämä antaa suuren haasteen siinä, että saa opetella tuntemaan tuota Jumalaa, jota ei voi sanoa tai ajatuksin seilittää tyhjentyvästi. Hän on aina jotain enemmän.

Psalmi 1 on puhutellut minua hiljan sillä, että se puhuu ihmisistä, jumalattomista, jotka ovat kuin akanat, joita tuuli ajaa. Onko jumalattoman

vastakohta Jumalan kaipaa! Kyselen sitä, että onko luottamus Jumalaan sitä, että vaikka monenlaiset tuulet päälämme viuhkoo, niin voimme Sanan tuntemisesta löytää sittenkin polkuja, jotka heitteleviltä tuuilta suojassa. Jumala on läsnä.

Luottamuksen pyhiinrämpijänä

KUVA: BARTOLOMÉ ESTEBAN MURILLO, VIRGIN AND THE NAPKIN

Nelivuotias lapseni istuu sylissäni lämpöisenä ja suuresta seikkailusta vähän jännittyneenä. Istumme sairaalan käytävällä ja katsomme loittonevan kirurgin perään. Kirurgi on aika tavallisen näköinen kalju mies valkoisessa lääkärintakissa. Ei hän erityisesti näytä miltään ihmeidentekijältä. Seuraavana päivänä hänen on kuitenkin määrä tehdä iso leikkaus lapselleni. Leikkaus kestää monta tuntia, ja sen jälkeen lapsi viedään teho-osastolle toipumaan.

Pelottaa enemmän kuin koskaan.

Mietin kirurgin käsiä. Niiden on pakko pystyä tekemään juuri oikeat liikkeet. Ajat-

telen, että olen laskemassa lapseni melkein tuntemattoman miehen perin inhimillisten käsien varaan. Voinko luottaa siihen, että ne osaavat hommansa millintarkkuudella? Mietin myös, että lapseni puolesta rukoilaan – hyvin monet ihmiset muistavat häntä juuri nyt. Ja että olen laskemassa lapseni samojen käsien varaan, jotka hänet ovat luoneet. (Luoneet täydellisesti, jos minulta kysytään.)

Mitä muuta voin kuin luottaa?

Luottamus on elämänasenne. Joko annan pelon hallita, varaudun kaikkeen, laadin suunnitelma B:n ja C:n ja D:n, pelkään pahinta, rakennan muureja, pidän kontrollis-

ta kiinni. Tai sitten asetan itseni alttiiksi, otan riskin pudota korkealta, tulla petetyksi tai torjutuksi.

Luottamus ei ole minulle erityisen helppoa tai luontaista. En uskalla pakata kevyesti enkä jättää esitelmän tekoa viime tippaan. En osaa improvisoida. En havahtu riskeihin liian myöhään, vaan pikemminkin murehdin asioita varmuuden vuoksi ja ihan varmasti etukäteen. Olen ”yksi niistä, jotka eivät koskaan mene minnekään ilman lämpömittaria, kuumavesipulloa, saateenvarjoa ja laskuvarjoa”, kuten Jorge Luis Borgesin nimiin usein kirjatussa runossa sanotaan.[1]

Ajassamme varmistelu näyttäytyy usein järkevänä pitkän tähtäimen suunnitteluna.

Miksi valitsisin ehdoin tahdoin epävarmuuden? Ja miten uskaltaisoin heittäytyä luottamuksen varaan? Onneksi elämää on kuitenkin takana jo sen verran, että olen saanut konkreettisesti nähdä, että asiat voivat myös kääntyä hyväksi – että myös ikävät kokemukset saattavat koitua siunaukseksi. Monista vastoinkäymisistä on syntynyt jotain kallisarvoista, mitä ei olisi syntynyt ilman niitä.

Näin ei ole käynyt siksi, että olisin erityisen luottavainen. Mutta koska olen saanut kokea tämän, luottaminen on muuttunut hiukan helpommaksi. Jos en luottaisi

kehenkään enkä mihinkään, menettäisin valtavan osan ihmisenä olemisen rikkaudesta, en saisi jakaa kaikkea tätä haurautta ja kauneutta toisten ihmisten kanssa.

En uskaltaisi kasvaa siksi ihmiseksi, joksi minut on luotu.

Monta vuotta olen kärsinyt erilaisista pienistä ja isommista vaivoista, jotka rajoittavat elämää. Kahteen vuoteen en ole pystynyt juurikaan istumaan selkäkivun takia. Mutta sen ansiosta olen voinut tehdä osa-aikatyötä ja siten saanut lisää aikaa elämän tärkeimmille asioille: perheelle, ystäville ja musiikin kirjoittamiselle.

Elämän rosoisuus on myös aivan uudella tavalla lähentänyt minua joihinkin ihmisiin, joista on tullut äärettömän tärkeitä. Liioittelematta voin sanoa, että elämäni on parempaa tällaisena kuin mitä se olisi ollut, jos en olisi sairastunut. Tunnen olevani enemmän elossa, ja usein pysähdyn ihmettelemään: tämä on juuri minun elämäni – miten omalta se tuntuukaan!

En halua kaunistella kärsimystä. On suhteettomia menetyksiä ja käsittämätöntä tuskaa, josta ei pysty löytämään mitään mieltä. Mitä tarkoittaa luottamus sellaisen kärsimyksen keskellä? En tiedä. Ehkä luottamus voi joskus olla vain pieni sinnikäs yritys suostua pysymään hengissä kaikesta huolimatta? Ehkä vieläkin vähemmän? Omakin luottamuksen pyhiinvaellukseni on usein aikamoista räppimistä.

Toisinaan, armosta, valo kuitenkin lankeaa mutaiselle polulle, ja maisema jäsenyy tar-

koituksen mukaiseksi. Silloin riipun kiinni ja luotan. Ja kun en itse tähän pysty, minusta pidetään kiinni.

”Bóg jest miłością”, lauletaan aikanaan häämarssiksemme valitsemassamme Taizé laulussa. ”Jumala on rakkaus; uskalla elää rakkaudelle, älä pelkää.” Viime kädessä luottamuksessa on minulle kyse tästä. Jos en uskalla luottaa, en voi kohdata niitä, joita saisin rakastaa. Ihmiset eivät kohtaa minua, vaan jonkun minun näköiseni, joka ei uskalla olla heille täysin läsnä. Kaikki sitoutuminen – kaikki haparoivakin toista ihmistä kohti kurottuminen – vaatii luottamusta. Elämä on kipeää, syvää, rujoa, yllätyksellistä, pökerryttävää, koskettavaa ja ihmeellistä. Ikuisuus on kudottu sen jokaiseen hetkeen. Jos en luota tähän, mitä jää jäljelle?

Jätän lapseni sairaalaan yöksi isänsä kanssa. Seuraavana aamuna hänet karrataan leikkaussaliin. Samaan aikaan saan yllättäen lahjaksi ennenkokemattoman rauhan.

Tiedän, että kaikki, aivan kaikki, on Jumalan käsissä. Tiedän, että Jumala on hyvä, ja hän on nyt lähempänä lastani kuin kirurgin kädet. Luottamus kantaa tässä hetkessä. Seuraava hetki tulee ajallaan, sinne ei tarvitse vielä kiiruhtaa. Tässä ja nyt on tarpeeksi.

Iltapäivällä kirurgi soittaa ja kertoo, että leikkaus on mennyt hyvin.

Kirjoittaja on helsinkiläinen kahden lapsen äiti, verkkotiedottaja ja laulun tekijä.

SINAPINSIEMEN RY:N SYYSKOKOUSKUTSU

Sinapinsiemen ry:n jäsenet kutsutaan sääntömääräiseen syyskokoukseen lauantaina 8.11.2014 Kangasalan Ukinrantaan, os. Ruutanantie 10

Ohjelma:

**KLO 10-12 SEMINAARI ”YHTEISÖLLISYYS MUUTTUVASSA MAAILMASSA”
TM LARI JUNKKARI, TYÖYHTEISÖVALMENTAJA**

PÄIVÄRUKOUSHETKI KLO 12

LOUNAS KLO 12.30

SYYSKOKOUS KLO 13.30- 16.00; KÄSITELTÄVÄT ASIAT:

1. Keskustelua yhdistyksen ja Ukinrannan tulevaisuudesta
2. Hallituksen laatima toimintasuunnitelma vuodelle 2015
3. Hallituksen laatima talousarvio vuodelle 2015
4. Hallituksen jäsenten valinta
5. Toiminnantarkastajien valinta

Orivedellä 15.9.2014

SOILI JUNTUMAA

Sinapinsiemen ry:n hallituksen puheenjohtaja

Arjen vinkkipalsta:

Halaaminen ...

Halaaminen tuntuu hyvältä, hällventää pelon, lievittää jännitystä, venyttää jäseniä jos olet lyhyt ja antaa työtä taivuttajalihaksille jos olet pitkä.

Halaaminen on ympäristöystävällistä, synnyttää energiaa eikä tarvitse mitään lisävarusteita. Se tekee hyvät päivät vieläkin paremmiksi ja mahdottomatkin päivät ihan siedettäväiksi.

Komin terveiset

Rakkaat ystävät,

Tervehdys taas kerran Kiitos Innistä, Manipurista. Kirjoitan toivoen, että teillä on kaikki hyvin työssä ja elämässä. Arvelen että nautitte kesästäne. Jotkut teistä (ainakin Matti, Elina, Marjatta ja Oili) ovat kirjoittaneet, että tänä vuonna kesä on lämmin (toisinaan jopa yli 30 astetta lämpöä). Vähäisen kokemukseksi perusteella se on Suomen oloissa hyvin lämmintä (vaikka Intiassa normaalia, jopa viileämpää kuin usein kesällä). Täällä Manipurissa meillä on kuukauden verran ollut monsuuniaika, vaikkakin tänä vuonna olemme saaneet suhteellisen vähän sadetta. Monet pellot ovat yhä paljaina, koska sadevesi ei ole riittänyt riisiin istuttamiseen. Normaalisti riisi istutetaan ennen elokuun ensimmäistä viikkoa, ja myöhemmin istutettuna se tuottaa vähän tai ei ollenkaan satoa. Siksi riisiin (useimpien intialaisten peruselintarvikkeen) puute ensi vuonna näyttää todennäköiseltä. Manipur, jossa riisiin viljelyyn sopivaa maata on vain vähän, on riippuvainen muista Intian osavaltioista tuotavasta riisistä.

Vaikka en ole kovin hyvin selvillä muun maailman uutisista, heinäkuu vaikuttaa olleen traaginen. Malesialaisen ja algerialaisen koneen ja niin monien matkustajien tu-

ho oli surullinen ja traaginen uutinen jopa meille Kiitos Innissä. Yritämme hankkia mahdollisimman paljon tietoa (lapsillekin, jotta he ymmärtäisivät että koko ihmiskunta on yhtä perhettä) ja sulkea koko maailman rukouksiimme. Minusta on hyvin tärkeää kertoa lapsille, että heidän pienet rukouksensa ja tekonsa täällä maailman syrjäisessä kolkassa voivat vaikuttaa johonkuhun, jollain tavalla, jossain.

Kiitos Innin lapset voivat hyvin ja meitä ilahduttaa nähdä, että he tuntevat olevansa täällä kuin kotonaan. Se on hyvin tärkeää – lienee tarpeetonta sanoa, että jotkut heistä potevat koti-ikävää varsinkin silloin, kun he ovat sairaita tai surullisia. Nähdäkseni heidän elämänsä on muuttunut huomattavasti parempaan suuntaan; olemme onnistuneet luomaan heidän arkielämänsä rutiinia ja ehkä kuria. Tällainen järjestynyt elämä näyttää vetävän puoleensa monia paikallisia lapsia (useimmat nepalilaisyyntyisiä hinduja). Joidenkuiden vanhemmat ovat sanoneet, että he toivovat voivansa lähettää lapsensa meille (niin että he maksaisivat täysihoidosta). Tämä olisi meille kuitenkin aivan uudenlainen hanke. Tällä hetkellä emme ehkä vielä ole siihen valmiita.

Erilaisista uskonnollisista lähtökohdist tulevat lapset, moniuskontoinen yhteisö Kiitos Innissä merkitsisi varmaankin sitä, että projektimme päämäärää ja joitakin johtavia periaatteita täytyisi muuttaa. Siksi tässä vaiheessa sydämeni ja omatuntoni sanoo, että vielä on sanottava Ei mahdollisuudelle, että Kiitos Innissä asuisi täysihoitomaksua vastaan muita uskontoja tunnustavien lapsia. Sitten kun toivottavasti (tämä oli työnäky alussa ja on nyt yhä vahvempi) voimme tälle kampukselle yhtenä projektimme osana perustaa koulun, silloin voimme toivottaa tervetulleiksi kaikki lapset riippumatta heidän uskonnollisesta ja muusta taustastaan. Jos tulevaisuudessa täällä toimii koulu, emme voi valikoida

oppilaita. Halusin tässä siis jakaa visiomme ja kertoa, miten Kiitos Innissä asuvien lasten edistyminen on tehnyt ihmisiin vaikutuksen.

Koulussa lapset saivat puolivuotistutkinnon tulokset. Niin kuin oletimmekin, vain neljä heistä läpäisi kokeet hienosti. Kahta lukuunottamatta he kuitenkin ovat huomattavasti edistyneet. Toisinaan he kokevat läksyjen teon rangaistuksena, ja meidän on muistutettava siitä, että opiskelu avaa heille yhä laajempia mahdollisuuksia tulevaisuudessa. Tarvitsemme valtavasti kärsivällisyyttä ja viisautta suojataksemme heidän edistymistään kaikissa pikkuaasioissakin.

Jotkut heistä pitävät enemmän puutarhastyöstä kuin opiskelusta. Keittiöpuutarhaamme he istuttavat vesimelonia, chiliä, kurpitsoita, papuja ja monia muita kasveja. Olemme jo saaneet satoa syödäksemme. Virkistykseksi olemme tänä vuonna myös ostaneet viisi jalkapalloa. Useimmat pelaavat jalkapalloa hyvin. Silti meidän on koko ajan muistutettava heitä siitä, ettei meillä vielä ole edellytyksiä tavoitella muuta tai hankkia välineitä muuhun kuin koulunkäyntiin. Pelaamisen tarkoitus on vain virkistää ja antaa fyysistä harjoitusta. Omasa puolestani olen toivonut voivani ostaa tarvikkeet pöytätennikseen (vai sanotaanko ping-pongiin), mutta se on vielä toteutumaton haave... puolivuotisarvio Kiitos Innin taloudellisesta tilanteesta auttaa varautumaan tuleviin kustannuksiin. Tie-

tenkin suuri osa rahoista on kulunut kodin rakentamiseen. Sen lisäksi ruoka maksaa paljon. On tärkeää ja tarpeen laajentaa (? ”alleviate”) lasten ruokavaliota vauhdittaaksemme heidän hidastunutta kasvuaan. Joillekin lapsille annamme ravintolisiä kasvun tueksi; heimoruoka on nimittäin yksipuolista ja tarkoitettu pääosin vatsan täyttämiseen. Meidän on siis välttämättä keksittävä jotain, mistä ehkä saisimme tuloja. Yrityksemme perustaa kanafarmi on ollut ”ei menoja, ei tuloja” -hanke. Iso joukko kanoista kuoli sairauksiin. Pystyimme myymään osan ja ansaitsimme noin tuhat euroa. Kuitenkin, ottaen huomioon investoinnit niiden ruokaan, lääkkeisiin ja kananpoikien ostamiseen saimme vain hiukan voittoa. Joka tapauksessa aiomme jatkaa tätä pientä yritystoimintaa ja kasvattaa

sikoja. Tällä hetkellä Kiitos Innissä asuu suunnilleen 25 ankkaa, kolme kalkkunaa, kaksi koiraa, kaksitoista kananpoikaa, kaksi härkää, viisitoista ihmisolentoa ja epäluokainen määrä rottia, termiittejä, iilimatoja ja muutama käärme...

Viime viikolla saimme kymmenen koulu-reppua ja kynäkotelaita, lyijy- ja kuivamuste-kyniä (ja ”stationery items”, mm. terotuskoneita ja kumeja). Ne lähetti Elina Kajaanista. Paljon kiitoksia näistä lahjoistanne! Lapset olivat niin innoissaan, paketin avaaminen oli päivän kohokohta. Kiitän kaikkia heidänkin puolestaan. Liitän kirjeeseen valokuvan heistä reppujensa kanssa ja toivon että se tulee perille. Sanoimme heille, että he ovat etuoikeutettuja, koska saivat lahjoja ulkomailta. Oli tarpeen muistuttaa, että oikeastaan he saavat kaiken tämän rakkauden Jumalalta teidän Suomessa asuiven kautta. Elina kertoi, että tässä lahjoituksessa olivat mukana ihmiset, joiden kanssa en vielä itse ole ollut tekemisissä, varsinkin Hanne Vaaka ry:stä.

Jumalan käden jäljen on koko ajan voinut nähdä projektissamme siinä, miten anteliaasti monet ihmiset tulevat mukaan, sellaisetkin joita emme vielä henkilökohtaisesti tunne. Kuitenkin tämä pieni alku oli ja on mahdollinen vain teidän vuoksenne, kaikki rakkaat ystävät. Jumalan rakkaus liittää meidät kaikki yhteen, kun suostumme ja sitoudumme seuraamaan häntä ja elämme uskoamme todeksi omin pienin, konkreettisin teoin. Olen kiitollisempi kuin sanat voivat ilmaista siitä, että me (te) olemme halukkaat osallistumaan työhön tässä pienessä, kaukaisessa paikassa... Manipurissa. Tämä osoittaa todeksi, että Jumalan rakkaus todella on universaalista, ja että pienet rukoukset ja pienet teot voivat synnyttää ihmeitä maailman toisella laidalla. Niin Jumalan rakkaus vaikuttaa yhä laajemmalla. Näillä pikku sanoilla hyvästelen teidät tänään.

*aina rakkain terveisin ja rukouksin
Kom, Kiitos Inn*

Kiitos teille kaikille, jotka annoitte lahjan Intian kummityön hyväksi Matti Kristolan 50-vuotis syntymäpäivän johdosta. Lahja tuotti yhteensä 4200 euroa. Puolet tästä summasta menee Komin työn tukemiseen ja toinen puoli isä Cedricin työn tukemiseen.

**Hyvää syksyä toivottaen,
Matti**

**Haluatko tukea Komin työtä? Lahjoituksia otetaan vastaan.
tilille: FI52 2185 1800 1334 40
saaja: Sinapinsiemen ry
viite: 600 811**

keräyslupa nro 2020/2013/3017

Sinapinsiemen ry

Sinapinsiemen ry on vuonna 1979 perustettu kristillinen järjestö. Sinapinsiemen ry rohkaisee etsimään Raamattuun pohjautuvaa kristillistä elämäntapaa, jossa on tilaa rukoukselle, vuorovaikutukselle ja yhteisöllisyyden kautta toteutuvalle lähimmäisenrakkaudelle. Tähän elämäntapaan liittyvät myös luomakunnan kunnioittaminen ja ekumenia. Näiden arvojen kautta ja kolmiyhteiseen Jumalaan sitoutuen Sinapinsiemen ry tarjoaa vaihtoehdon yhteiskunnassamme ilmenevälle kulutus- ja kilpailukeskeiselle elämäntavalle. Sinapinsiemen ry toimii myös yhteydenpitäjänä niiden suomalaisten kesken, jotka ovat saaneet vaikutteita ranskalaisesta Taizén ekumeenisesta luostariyhteisöstä.

Ukinranta

Ukinranta on Sinapinsiemen ry:n ”tulisija”, yhdistyksen ja sen jäsenten koti. Se sijaitsee Kangasalan keskustassa, vajaa 20 km Tampereelta. Tässä Suomen Lähetysseuran omistamassa talossa vaalitaan Kaarinassa 25 vuotta toimineen Morbackan yhteisön henkeä. Hengellisessä elämässämme olemme saaneet vaikutteita Taizén ekumeeniselta yhteisöltä sekä fransiskaanisesta elämäntavasta.

Sinapinsiemenen hallitus määritteli kokouksessaan 17.9.2009 Ukinrannalle neljä ajatusta toimintaideaksi.

- 1) Luostarielämään perustuvat säännölliset rukoushetket
- 2) Avoimuus yhteisöelämälle
- 3) Ekologisen elämäntavan edistäminen ja vaaliminen ja 4) Ukinranta on Sinapinsiemen ry:n tulisija levolle, yhteydelle ja hiljaisuudelle.

Kansainvälinen toiminta

Sinapinsiemen ry hoitaa Suomessa kummilapsitoimintaa yhteistyössä Intian Gujaraatissa toimivan Education Sponsorship

Programmen kanssa. Kummina voi tukea sikäläisen alkuperäisväestön eli Adivasiens lap-sia saamaan koulutusta järjestön ylläpitämässä sisäoppilaitoksissa. Kummilapsen koulutus-kustannukset ovat 200 euroa vuodessa.

Sinapinsiemen ry on tukenut stipendein joitakin kehitysmaiden köyhiä opiskelijoita myös korkeakouluopinnoissa. Tämänhetkinen stipendiaatti on Intian Manipurin osavaltiosta kotoisin oleva Karong Thanghao Kom.

Jäsenetuja

Yhdistyksen jäsenet saavat neljä kertaa vuodessa ilmestyvän Sinapinsiemen-lehden, joka on yhdistyksen keskusteluforummi.

Lisäksi jäsenet voivat osallistua Ukinrannan toimintaan kauniin Ukkijärven rannalla Kangasalla, missä on mahdollisuus avoimuuden, fransiskaaniselon ilon, huolettomuuden ja hiljaisuuden hetkille sekä yhteisölliseen elämään ja vastuun kantamiseen. Siellä voi myös yhdessä muiden kanssa etsiä yksinkertaista elämäntapaa ja ekologisuutta. Siellä järjestetään retriitti- ja talkooviikonloppuja. Ukinrannassa on myös Sinapinsiemen ry:n kirjamyymälä.

Yhdistyksessä on noin 400 jäsentä. Morbackan toiminnan loppumisen jälkeen Ukinrannan toiminta etsii yhä uusia toimintamuotoja. Tarvitsemme siihen myös uusien jäsenien tukea ja osallisuutta.

Olet tervetullut mukaan toimintaamme.

Sinapinsiemen ry:n jäsenmaksu v. 2014 on 25€, opiskelijat 10€, tili FI60 8000 1700 8437 59.

Tiedot-kohtaan kirjoita nimi, osoite ja sähköpostiosoite. (Emme käytä enää viitettä.)

Tarkempia tietoja yhdistyksestä saat kotisivuiltamme: www.sinapinsiemen.fi sekä Ukinrannan blogista: <http://ukinranta.wordpress.com/>.

Liity jäseneksi Sinapinsiemenen!

JUHA JATTU

Jos et ole vielä Sinapinsiemen ry:n jäsen ja haluat mukaan joukkoomme, ota yhteyttä sihteeriin: Timo Ruotsalainen, sihteeri@sinapinsiemen.fi

Sinapinsiemen

Julkaisija:

Sinapinsiemen ry
(perustettu 1979)

Vastaava toimittaja:

Matleena Ikola
Limingantie 34
00560 Helsinki
puh. 050 5177 545
[sähköp. matleena.ikola@gmail.com](mailto:sahkop.matleena.ikola@gmail.com)

Taitto:

Fanni Maliniemi ja Jussi Jääskeläinen
fanni.maliniemi@gmail.com

Tilaukset ja

osoitteenmuutokset:

Timo Ruotsalainen
Jäkärälantie 8 C 15
00940 HELSINKI
[Sähköp. sihteeri@sinapinsiemen.fi](mailto:Sahkop.sihtheeri@sinapinsiemen.fi)
Puh. 050-571 3223

Lehti ilmestyy neljä kertaa vuodessa. Lehti on yhdistyksen jäsenmaksun maksaneille ilmainen.

Painopaikka:

Kopio Niini Oy, Helsinki 2013
ISSN 1239-5889

Lehden palautusosoite:
Sinapinsiemen ry
Timo Ruotsalainen
Jäkäräläntie 8 C 15
00940 HELSINKI

Itella Green

ISSN 1239 5889